

Hoofdstuk 1

Waar is El Negro?

‘El Negro is weg!’

Opgewonden stuift Lianne de grote schuur in, waar haar vader, opa en haar broertje David aan het werk zijn.

Papa bevestigt op dat moment met een schroefboormachine een plaat aan de muur en hoort haar maar half. ‘De term neger gebruiken we niet!’ zegt hij streng.

‘Wie is er weg?’ vraagt opa.

‘El Negro’, antwoordt Lianne. ‘Het paard van de baron.’

‘Die geen baron is’, verbetert David haar.

‘Wat maakt dat nu uit’, vindt Lianne. ‘Het gaat erom dat zijn paard is gestolen.’

Papa, die inmiddels klaar is met het bevestigen van de plaat, zet de machine uit.

‘Gestolen?’ vraagt hij. ‘Een paard? Wie steelt er nu een paard?’

‘El Negro is niet zomaar een paard’, zegt Lianne verontwaardigd.

‘Het is een raspaard, dat misschien wel 100.000 euro waard is.’

‘100.000 euro?’ herhaalt opa. ‘Weet je dat zeker?’

‘Het kan ook meer zijn’, weet David. ‘Echt goede paarden zijn soms een paar miljoen waard.’

‘Dat worden dan dure paardenbiefstukjes’, zegt opa met een grijns.

‘Opa!’ waarschuwt Lianne. ‘Ik vind dit niet leuk!’

Papa kijkt op zijn horloge. ‘Het is nog een beetje vroeg voor thee’, zegt hij, ‘maar ik stel toch voor dat we even wat gaan drinken. Dan kan Lianne ons vertellen wat er precies aan de hand is.’

‘En die planken dan?’ vraagt David. Hij wijst naar de stapel hout die op een pallet klaarligt om te worden gebruikt.

‘Of we nu of later pauze houden, maakt niet uit’, vindt papa. ‘Ik weet zeker dat jij ook wilt weten wat er aan de hand is.’

Samen lopen ze vanaf de schuur naar de boerderij. Terwijl papa water kookt voor de thee, vertelt Lianne wat er aan de hand is.

‘Ik kwam vanmiddag bij de manege, maar bij het hek mocht ik niet verder. Overal hingen rood-witte linten om de mensen op een afstand te houden. Er stond ook een politieagent. Toen ik zei dat ik vanmiddag paardrijles had, zei hij dat alle lessen niet doorgingen. Uiteindelijk kwam Marianne ons vertellen wat er aan de hand was. Ik kon duidelijk zien dat ze had gehuild. Omdat er vannacht is ingebroken in de manege en El Negro is meege-
nomen, gaan alle lessen niet door.’

‘Dat snap ik’, zegt David. ‘De politie is momenteel denk ik op zoek naar sporen en wil niet dat er mensen in de weg lopen.’

‘Er liepen allemaal mannen en vrouwen in witte pakken. Ze deden heel gewichtig.’

‘Volgens mij heeft dat geen enkele zin.’ David doet alsof hij er verstand van heeft. ‘Overal in de manege zijn sporen te vinden van paardenhoeven.’

‘En de meeste mensen komen met de auto’, weet Lianne.

‘Zullen we er samen nog een keer naartoe gaan?’ vraagt David aan zijn zusje.

‘Ho, ho, ho’, sputtert papa tegen. ‘En die planken dan? Je hebt beloofd dat je me vanmiddag zou helpen.’

‘Maar toen wist ik nog niet dat El Negro was gestolen!’

‘Laat die kinderen’, vindt opa. ‘Ik help je wel met die planken. Ze zijn eigenlijk toch te zwaar voor David.’

Papa slaakt een diepe zucht. ‘We schieten veel minder hard op dan ik had gehoopt’, zegt hij. ‘Nog maar een paar maanden, dan komt de eerste schoolklas in de schuur kamperen. Voor die tijd

moeten we alles klaar hebben. En aangezien we in het weekend, als we gasten in de B&B hebben, niet kunnen klussen, moeten we ieder moment dat het wel kan benutten.'

'De afgelopen weken hebben we de ramen geplaatst en alle zijmuren geïsoleerd en betimmerd', somt opa op. 'Ook de scheidingswand tussen het woongedeelte en de douches staat al. Als we samen flink doorwerken, zijn de voor- en achterwanden aan het eind van de week ook klaar.'

'Maar dan blijft er nog genoeg over', zegt papa. 'De scheidingswanden tussen de beide slaapzalen moeten nog worden gemaakt, inclusief het raamwerk. En voor de stevigheid moeten eerst gaten worden gegraven, waarin de rechtopstaande palen worden gezet en in beton gegoten. Ik moet er niet aan denken dat er ongelukken gebeuren doordat we de boel niet stevig hebben verankerd.' 'Voordat we de eerste groep krijgen, wordt de hele boel zorgvuldig gecontroleerd', weet opa.

'Zal ik dan maar niet met Lianne naar de manege gaan?' stelt David voor.

'Ik kan me goed voorstellen dat je nieuwsgierig bent', zegt papa. 'Dus gaan jullie maar gauw.'

Na de thee gaan Lianne en David naar de manege. Sinds ze vanuit Gouda naar Vierhouten zijn verhuisd, zit Lianne op paardrijles. Ook helpt ze met allerlei klusjes in de manege. Het liefst zou ze er iedere dag naartoe gaan, maar dat mag niet van papa en mama. Alleen op woensdag, als ze 's middags vrij is van school, en op zaterdag gaat ze erheen. In de schoolvakanties is ze er bijna iedere dag te vinden.

'Was Joris er ook?' vraagt David, als de manege in zicht komt. 'Ik heb hem niet gezien', bekent zijn zusje. 'Zijn vader zal woevend zijn dat El Negro is gestolen en vindt het vast niet goed dat

Joris bij de manege rond gaat neuzen. Waarom denk jij dat ze het paard hebben meegenomen?’

‘Misschien hopen ze dat ze losgeld krijgen als ze hem terugbrengen.’

‘Losgeld? Wat bedoel je daarmee?’

‘Nou, stel dat het paard 100.000 euro waard is’, legt David uit, ‘en de dieven weten dat. Ze sturen Joris’ vader een bericht dat hij bijvoorbeeld 50.000 euro moet betalen als hij El Negro levend terug wil zien.’

‘Ik denk niet dat Joris’ vader dat kan betalen.’

‘Dat denk ik ook niet’, is David het met haar eens. ‘Maar dat hoeft hij niet zelf te doen, maar zijn baas. Per slot van rekening is die de eigenaar van El Negro.’

‘Wat zullen die twee kwaad zijn’, veronderstelt Lianne. ‘Arme Marianne.’

Marianne is de beheerder en eigenaar van manege De Bosrand. De manege heeft een aantal paarden en pony’s, waarop kinderen en volwassenen kunnen rijden, maar er zijn ook mensen die zelf een paard hebben en dat in de manege hebben ondergebracht. Die mensen hebben geen ruimte bij hun huis of niet genoeg tijd om iedere dag voor hun paard te zorgen.

El Negro is een van die paarden. Het is verreweg de mooiste en duurste hengst in de manege. Joris’ vader, meneer Janszen, is rentmeester voor een rijke man, die niet alleen in de buurt van Vierhouten, maar ook in Frankrijk landerijen en huizen heeft. Omdat die man een groot deel van het jaar in Frankrijk woont, moet Joris’ vader op zijn spullen passen. Als de eigenaar van El Negro in Nederland is, staat de hengst in de stal van het landhuis, maar ’s winters, als de Fransman het veel te koud vindt in Nederland, verblijft El Negro bij Marianne in de stal. Minstens één keer in de week komt Joris’ vader naar de manege om op het

paard te rijden. Niemand anders mag dat en alleen Marianne zelf en Steven, een van de stalknechten, mogen hem verzorgen. Zelfs Joris, de zoon van meneer Janszen, mag niet in de buurt van het paard komen. Hij heeft rijles, net als Lianne, maar rijdt dan op een paard dat Silver heet.

Bij de manege staan overal groepjes mensen te praten. Hoewel Marianne bijna iedereen via appjes en de mail heeft gewaar-schuid dat de lessen door omstandigheden niet doorgaan, zijn toch veel ouders met hun kinderen naar de manege geko-men. Ze willen met eigen ogen zien wat er precies aan de hand is.

Afzonderlijk van de anderen staat een jongen bij het hek. David herkent hem meteen.

‘Daar staat Joris’, zegt hij. ‘Hij kan ons ongetwijfeld meer ver-tellen.’

‘Dat denk ik ook’, knikt Lianne.

Samen lopen ze naar de jongen toe.

‘Hoi’, zegt Lianne. ‘Gaat het een beetje?’

‘Dat zeg je precies goed. Een beetje. Jullie weten dat El Negro is verdwenen?’

‘Is hij gestolen?’ wil David weten.

‘Dat moet wel. Als ik het goed heb begrepen, is de ketting waar-mee het terrein ’s nachts wordt afgesloten doorgeknipt. En het slot van de stal is opengebroken.’

‘Vreemd’, vindt David. ‘Weet jij of ze een alarm hebben?’

‘Mijn vader ging vreselijk tekeer tegen de mensen van de manege. Hij zei dat hij al duizend keer gezegd had dat ze de beveiliging moesten aanpassen, omdat hij anders El Negro in een andere manege zou stallen.’

‘Ik denk dat Marianne nu wil dat hij dat gedaan had’, zegt Lianne.